

Епітафії (1889)  
Глібов Леонід Іванович

I

Зів'яв неждано первий цвіт  
Бажання молоді долі:  
По правді жить на ріднім полі,  
Кохать людей, науки світ...  
Усе, усе тепер покрила  
Навіки темная могила...

II

Прийшла пора — і ти по-божому умер;  
Ми, плачучи, тебе засипали землею...  
Одну правдиву річ напишемо тепер  
Над темною, як ніч, господою твоєю:  
Колись минеться все, переведеться рід,  
Забуде рідний край заплаканую долю,  
Могила западе, і зникне її слід,  
І кісточки твої розкидають по полю...

III

Жив, жив, а все ж таки умер.  
Що ж скажемо тепер  
Над домовиною твоєю? —  
Свинею жив і вмер свинею!

[1889]

Постійна адреса: [http://ukrlit.org/hlibov\\_leonid\\_ivanovych/epitafii](http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/epitafii)